

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziiolecka

Protokolant: st. P.. M. K.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marzanny Woltmann - Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2014 roku

sprawy **A. D.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 20 § 2 k.k.s. w związku z art. 9 § 2 i 3 k.k.s.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile z dnia 7 kwietnia 2014 roku, sygnatura akt II K 1188/13

1. zmienia zaskarżony wyrok i uniewinnia oskarżonego A. D. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 20 § 2 k.k.s. w związku z art. 9 § 2 i 3 k.k.s.,

2. kosztami całego postępowania obciąża Skarb Państwa.

/-/M. Z.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 7 kwietnia 2014 roku oskarżony A. D. został uznany winnym tego, że jako Prezes firmy (...) Sp. z o.o., wynajmując powierzchnię w barze (...), Al. (...) w P., w okresie od 24 października do 3 grudnia 2012 roku, pomagał firmie (...) Sp. z o.o. z W., w urządzaniu poza kasynem gry gier na automacie o nazwie M. (...) numer (...), udostępniającym gry o wygrane pieniężne zawierające element losowości, co stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, to jest popełnienia przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 20 § 2 k.k.s. w związku z art. 9 § 2 i 3 k.k.s. i za to, na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 19 § 1 k.k., Sad Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych, przyjmując wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Wyrok powyższy w całości, na korzyść oskarżonego, zaskarżył jego obrońca, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k. w związku z art. 5 § 2 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nie zastosowanie zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego skutkujące przyjęciem, że oskarżony A. D. działał, co najmniej zamierze ewentualnym w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony A. D. mógł lub wręcz powinien przypuszczać, że spółka (...) sp. z o.o. z W. dopuszcza się popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s.,

2. na mocy art. 438 pkt. 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 20 § 2 k.k.s. w związku z art. 9 § 2 i 3 k.k.s., poprzez przyjęcie, że oskarżony A. D., jako Prezes firmy (...) pomagał

firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w urządzeniu poza kasynem gry gier na automacie o nazwie M. (...) numer (...) udostępniającym gry o wygrane pieniężne zawierające elementy losowości.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego mu czynu ewentualnie o
2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pile.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego A. D. okazała się być w pełni zasadną.

Po zapoznaniu się z materiałem dowodowym niniejszej sprawy, treścią wyroku, jego pisemnym uzasadnieniem oraz apelacją obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy stwierdził, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, lecz wadliwie uznał, iż ustalone postępowanie oskarżonego A. D. wyczerpało znamiona przestępstwa określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 20 § 2 k.k.s. w związku z art. 9 § 2 i 3 k.k.s.

Nie budzi żadnych wątpliwości, że oskarżony A. D., jako Prezes firmy (...) Sp. z o.o., w okresie od 24 października do 3 grudnia 2012 roku, wynajął firmie (...) Sp. z o.o. z W. powierzchnię w barze (...), Al. (...) w P. w celu postawienia tam automatu do gier o nazwie M. (...) numer (...). Przeprowadzona zaś w dniu 3 grudnia 2012 roku przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego w P. kontrola, potwierdzona następnie ekspertyzą biegłego sądowego z zakresu informatyki, wykazała, że gry odbywające się za pośrednictwem automatu do gier o nazwie M. (...) numer (...) należą do kategorii gier o wygrane pieniężne o charakterze komercyjnym i losowym. Tym samym usytuowanie tego automatu w barze (...), Al. (...) w P. stanowiło naruszenie art. 6 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych.

Bazując na takim stanie faktycznym Urząd Celny w P. postawił oskarżonemu zarzut popełnienia przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 20 § 2 k.k.s. w związku z art. 9 § 2 i 3 k.k.s., a Sąd Rejonowy w Pile uznał oskarżonego winnym popełnienia takiego przestępstwa i skazał go na karę grzywny. Takiego stanowiska obu tych organów wymiaru sprawiedliwości Sąd Okręgowy w Poznaniu nie podzielił.

Zgodnie z przepisem art. 18 § 3 k.k. odpowiada za pomocnictwo ten, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie. A więc udzielający pomocy obejmować musi swą świadomością to, że podejmując określone czynności ułatwia w ten sposób innej osobie popełnienie czynu zabronionego oraz musi obejmować swą świadomością także i to, że czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej lub przepisie pozakodeksowym czynu zabronionego oraz w odniesieniu do indywidualnie oznaczonej osoby bezpośredniego wykonawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maj 1982 roku RW 317/82 OSNKW 1982 z. 10 – 11, poz. 72; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 roku II KK 184/05 OSNKW 2005 z. 12 poz. 120) . Udzielający pomocy musi zatem obejmować swą świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić, oraz mieć świadomość znaczenia swego zachowania (działania lub zaniechania), w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1076 roku III KR 257/76 OSNPG 1977 z. 11 poz. 95) . Bezkarne jest bowiem nieumyślne pomocnictwo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1982 roku II KR 53/82 LEX numer 21936). Zdaniem zaś Sądu Apelacyjnego w Katowicach „pomocnictwo w rozumieniu art. 18 § 3 k.k. wchodzi w grę wyłącznie wtedy, gdy za udowodnione można uznać, że zachowanie danej osoby podejmowane było z nastawieniem, a więc z zamiarem, aby inna osoba dokonała konkretnego przestępstwa i w związku z tym ułatwiła jej to. Nie jest zaś pomocnictwem zachowanie osoby, która z uwagi na splot okoliczności będących poza sferą jej przewidywań, w sposób niezamierzony

sprzyjała sprawcy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 stycznia 2004 roku II Aka 520/03 Prok. I Pr. 2005 z. 5 poz. 12; Komentarz LEX do Kodeksu Karnego wyd. 4 Warszawa 2012).

Odnosząc powyższe rozważania teoretyczne do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, że zarówno Urząd Celnny w P., jak i Sąd Rejonowy w Pile, nie wskazali dowodu, który przemawiałby za tym, że oskarżony A. D. w momencie podpisywania umowy o wynajem powierzchni miał zamiar, aby inna osoba dokonała konkretnego przestępstwa i w związku z tym ułatwił jej to. Na pewno zaś do przypisania oskarżonemu takiego zamiaru nie jest wystarczające stwierdzenie, zawarte w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że na podstawie towarzyszących okoliczności oskarżony mógł i wręcz powinien był przypuszczać, że może mieć do czynienia z taką właśnie sytuacją.

Obrót gospodarczy, podobnie jak codzienne życie, bazuje na zaufaniu. To przecież Sąd Najwyższy w jednym ze swych orzeczeń stwierdził, że normą jest, iż ludzie mówią prawdę i przestrzegają prawa. Odnieść to należy też do kontraktów zawieranych pomiędzy przedstawicielami firm. Normą jest, że firmy działają zgodnie z prawem, a ich przedstawiciele nie oszukują. W przeciwnym wypadku obrót gospodarczy zamarłby, gdyż wszyscy wszystkich ciągle by musieli sprawdzać.

W niniejszej sprawie doszło do zawarcia kolejnej umowy najmu pomiędzy dwoma firmami, gdyż nie był to pierwszy tego typu kontrakt. Nigdy wcześniej nie było podstaw do wątpliwości i legalności działania firmy (...) Sp. z o.o. z W.. Na jakiej więc podstawie, zawierając umowę najmu na okres od 24 października do 3 grudnia 2012 roku, oskarżony miałby mieć nie tylko świadomość przestępczego charakteru działań firmy (...), ale konkretnie wiedzieć co to jest za przestępstwo, a także być świadom, że jego postępowanie, czyli wynajęcie powierzchni, ułatwia popełnienie tego przestępstwa.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż ustalone przez Sąd Rejonowy postępowanie oskarżonego A. D. nie wyczerpało znamion przestępstwa określonego w przepisach art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 20 § 2 k.k.s. w związku z art. 9 § 2 i 3 k.k.s., a skoro tak to należało zmienić zaskarżony wyrok i uniewinnić oskarżonego od zarzucanego mu przestępstwa (punkt 1 wyroku z dnia 25 lipca 2014 roku).

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia było obciążenie Skarbu Państwa kosztami całego postępowania (art. 632 pkt. 2 k.p.k.).

/M. Z./